

[Aksel Møller.]

disse bemærkninger alene til det egentlige regeringsparti, til socialdemokratiet, for det, der her sker, vil for dette parti vel egentlig nærmest være en fristelse til engang at fortsætte ad denne vej, fordi det fører så langt, langt bort fra det frie økonomiske samfund, vi hidtil har levet i. Jeg gør disse bemærkninger, fordi jeg håber, at der i de to partier, som i dag er lerbødderne, der bærer kolossen, dog endnu er så megen følelse for den samfundsform, de oprindelig talte for, at også de vil kunne se faren ved det, der her finder sted.

Hvad er det altså for et amfibium af en finanspolitik? Det ærede medlem hr. Per Hækkerup, det store regeringspartis ordfører, hævder, at dette er et regulært lån, men dette syndpunkt er ikke nået så langt frem inden for regeringspartierne, end ikke inden for socialdemokratiet, at der er klarhed over det. Den ærede formand for det udvalg, der har arbejdet med dette forslag til lov om et stabiliseringslån, socialdemokraten, det ærede medlem hr. Holger Eriksen sagde den 24. juni i år til Aftenbladet som svar på en indsigelse, der havde været rejst i et læserindlæg i Politiken, gående ud på, at tvangslånet var en form for maskeret ekspropriation:

„Det er noget sludder. Lovforslaget ligger på linje med en skat, og vi har haft tvangslån før. De beløb, som opsparerne kommer af med ved at sælge deres obligationer til underkurs, må opfattes som en regulær skatteudskrivning.“

Det ville allerede være meget vejledende for den politiske diskussion her i tinget og ude i landet, om man gjorde sig klart, hvem der har ret: socialdemokratiets ordfører i salen eller den socialdemokratiske leder af det udvalg, der har beskæftiget sig med denne sag.

Det er kun sjældent, man træffer folk, som vil hævde, at spørgsmålet er lige gyldigt, og man kan næppe træffe nogen, som vil mene, at det er ligegyldigt i forbindelse med det foreliggende lovforslag. Der er mange forskelligheder mellem dette stabiliseringslån og det begreb, man almindeligvis kalder et lån. Der er bl. a. den forskel, at her er det långiveren, der kommer til at bære kurstabet — ja, det med „give-

ren“ er vel egentlig en lille overdrivelse, men sådan er nu engang sproget; man kalder altså efter almindelig dansk sprogbrug denne tvangssparer for långiver. Et lån tilbagebetales normalt långiveren med 100 pct., og det er låntageren, der tager kurstabet, sådan som finansministeren gennem flere år har været vant til at tage kurstabet på statskassens vegne ved de statslån, han har optaget gennem de løbende serier af statsobligationer. Spørgsmålet er af betydning, for når tvangslåneren skal bære kurstabet ved salg af de obligationer, den højtærede finansminister giver ham som kvittering, som værdipapir, for de penge, han har indbetalt efter den skala, den højtærede ministers forslag rummer, er dette kurstab efter almindelig opfattelse enten skat eller konfiskation.

Den højtærede finansminister vil altså med støtte i det ærede medlem hr. Per Hækkerups synspunkt sige, at det er et lån, for så vidt som den, der lever længe nok, kan få det tilbagebetalt med 100 pct. Må jeg gøre opmærksom på, at i dette lån indgår en forpligtelse selv for folk, der ingen menneskelig udsigt har til at leve i 30 år endnu, til at give den højtærede finansminister disse lån, til at indbetale disse tvangsbeløb, og man stiller den pågældende tvangslångiver i den situation, at han kan få lov til at sælge disse statsobligationer fra en eller anden dag i 1959 — jeg tror efter den 1. juli 1959 — men han må selv bære kurstabet. Mon ikke sandheden er den, at dette er en skat? Mon ikke det ærede medlem hr. Holger Eriksen har ret i, at det er en skat, idet det er en kendsgerning, at langt de fleste af dem, der tvinges til at give den højtærede finansminister og statskassen dette lån, må være fuldstændig klar over, at de ikke ser dette beløb igen.

Det er en skat, men det er en skat, som ikke følger den grundlovsgivning, vi ellers har i dansk skattelovgivning: at skat kan fradrages den selvangivne indtægt. Jeg vil gerne give den høje regering gode råd med på vejen, og jeg synes, at her er et område, hvor den høje regering burde kunne gå i sig selv, burde foretage en rettelse, inden den trumfer sin vilje igennem ved en endelig vedtagelse af lovforslaget ved tredje behandling. Man behøver jo ikke at gå videre end til, at det kurstab, der konsta-